

821.111-312.4
M15

КЛЕР МАКІНТОШ

Я ДОЗВОЛИЛА ТОБІ ПІТИ

C1211741

Світовий бестселер

Для шанувальників
гостросюжетних детективних трилерів

непохитною. Зненацька мені перехоплює подих, я кладу фотографію назад у коробку, яку заштовхую в сумку.

Новина про смерть Джейкоба на перших шпальтах газет. Вона долинає до мене з двору, який я минаю, з крамниці на розі, з черги на автобусній зупинці, де я стою так, ніби нічим не відрізняюся від інших. Ніби я не втікаю.

Усі говорять про ДТП. Як таке могло статися? Хто міг це зробити? Після кожної зупинки автобуса свіжі новини, уривки пліток кружляють над нашими головами, і мені їх не уникнути.

- Авто було чорним.
- Авто було червоним.
- Поліція незабаром заарештує винуватця.
- У поліції немає жодних зачіпок.

Поруч зі мною сидить жінка, і коли вона розгортає свою газету, мені раптом стискає груди. Звідти на мене дивиться личко Джейкоба; його підбиті очі докоряють мені за те, що я не захистила його, що дозволила загинути. Я змушую себе дивитися на нього, і в горлі з'являється тугий клубок. Перед очима все розпливається, і я не можу прочитати слова, але мені й не треба — я бачила різні версії цієї статті в кожній газеті, яка траплялася дорогою. Висловлювання приголомшених учителів, записки на квітах біля дороги, розслідування, яке відкрили, а потім відклали. На іншому фото вінок із жовтих хризантем на крихтній труні. Жінка вражено охає і починає говорити: гадаю, що сама до себе, але, можливо, їй здається, що я теж захочу подивитися.

- Жахливо, чи не так? Ще й перед Різдом.
- Я мовчу.
- Ось так поїхати геть, навіть не зупинитися, — жінка знову зітхає. — Зауважте, — продовжує вона, — п'ять років.

Яка мати дозволить дитині в такому віці самій переходити дорогу?

Не в змозі стриматись, я схлиплюю. Гарячі сльози мимоволі стікають по моїх щоках і скраплюють на носовичок, який дбайливо вклали мені в руку.

— Бідолаха, — промовляє жінка, немовби заспокоюючи малу дитину. Не зрозуміло, чи вона має на увазі мене, чи Джейкоба. — Можете собі таке уявити?

А я можу, і мені хочеться сказати їй, що, хоч як би вона собі це уявляла, насправді воно в тисячу разів гірше. Вона дає мені ще один носовичок, зім'ятий, але чистий, і перегортає сторінку газети, щоб прочитати, як у Кліфтоні запалюють різдвяні вогні.

Я ніколи не думала, що буду втікати. Ніколи не думала, що доведеться.

3

Рей піднявся на четвертий поверх, де шалений темп цілодобової роботи відділка поступався тиші кабінетів відділу карного розшуку, де підлога вкрита килимами, а робочий день триває з дев'ятої ранку до п'ятої вечора. Йому найбільше подобалося тут увечері, коли можна не відволікаючись попрацювати над стосом справ, що незмінно гromадився на його столі. Він попрямував через зону з відкритим плануванням до кабінету детектива-інспектора, розташованого в куті, окремо від решти кімнати.

— Як нарада?

Рей аж підстрибнув від несподіванки. Озирнувшись, він побачив Кейт, яка сиділа за своїм столом.

— Знаєте, колись я працювала в четвертому загоні. Сподіваюся, вони хоча б удали зацікавлення. — Вона позіхнула.

— Усе добре, — відповів Рей. — Вони хороша команда, і я думаю, що інформація відкладеться в їхніх головах.

Упродовж тижня Рей тримав питання про ДТП з утечею водія з місця події на порядку денному, але його неминуче витіснили нові справи. Він усіляко старався знайти час для кожної зміни, нагадати, що йому досі потрібна їх допомога. Він постукав пальцем по наручному годиннику.

— Що ти тут робиш так пізно?

— Гортаю відгуки на звернення до свідків у пресі, — відповіла вона, провівши великим пальцем по краю стосу роздруківок. — І не схоже, щоб із цього було багато користі.

— Нічого вартого уваги?

— Повний голяк, — сказала Кейт. — Кілька повідомлень про небезпечне водіння, недоречні роздуми про те, як батьки мають наглядати за дітьми, ну і, як завжди, пишуть усілякі недоумки та психи, один, зокрема, пророкує Друге пришествя. — Вона зітхнула. — Щоб продовжувати роботу, нам конче потрібен прорив.

— Розумію, що опускаються руки, — мовив Рей, — але зачекай ще трохи прориву. Так завжди буває.

Застогнавши, Кейт відсунула стілець подалі від купи паперів.

— Боюся, терплячість не моя чеснота.

— Мені це знайомо, — Рей сів на краєчок її стола. — Це нудна частина розслідування — те, чого не показують по телевізору. — Жалібний вираз її обличчя змусив його усміхнутися. — Але результат того вартий. Тільки подумай: серед усіх цих аркушів може критися розгадка справи.

Кейт із сумнівом поглянула на свій стіл, і Рей розсміявся.

— Ну ж бо, я зроблю нам чаю і допоможу тобі.

Вони переглянули кожну роздруківку, але не знайшли і крихти тієї інформації, на яку сподівався Рей.

— Ну, принаймні можна викреслити цей пункт зі списку, — сказав він. — Дякую, що затрималась і перечитала все.

— Гадаєте, ми знайдемо водія?

Рей рішуче кивнув.

— Якщо ми не будемо в це вірити, то як хтось інший віритиме в нас? Я мав сотні справ, і не думай, що розкрив усі, але я завжди вірив, що відповідь десь поряд.

— Стампі сказав, що ви плануєте залучити свідків через програму «Краймуотч»?

— Так. Стандартна практика для випадків, коли водій утікає з місця ДТП, надто якщо постраждала дитина. А це означає, що ось такого, боюся, буде ще більше. — Він вказав на купу паперів, яка тепер годилася хіба для шредера.

— Пусте, — відповіла Кейт. — Я можу працювати понаднормово. Минулого року я придбала квартиру, хоча це голосно сказано.

— Ти живеш сама? — Він замислився, чи можна тепер ставити такі питання. На початку його кар'єри політкоректність досягла того рівня, коли доводилося уникати бодай віддалено особистих тем. Так узагалі можна перестати розмовляти.

— Переважно, — відповіла Кейт. — Це моя квартира, але мій хлопець часто ночує в мене. Думаю, це найкращий варіант.

Рей узяв порожні горнятка.

— Тоді тобі краще поквартитися додому, — порадив він. — Бо хлопець загадуватиметься, де ти пропадаєш.

— Та все гаразд, він шеф-кухар. — Кейт також підвелась. — У нього зміни ще гірші, ніж у мене. А як щодо вас? Вашу дружину не засмучує, що ви стільки часу проводите на роботі?

— Вона звикла, — відповів Рей голосніше, щоб його почули з кабінету, куди він пішов по куртці. — Вона також була офіцером поліції, ми працювали разом.

Навчання у центрі підготовки поліцейських у Райтон-он-Дансморі мало небагато переваг, але місцевий дешевий бар був, безумовно, однією з них. Там під час одного гидкого вечора караоке Рей побачив Мегс, яка сиділа зі своїми одногрупниками. Вона сміялася, закинувши голову, з чийогось жарту. Коли Рей побачив, що вона пішла взяти друзям ще випивки, то вихилив свій майже повний кухоль, аби приєднатися до неї, але на барі він наче язика проковтнув. На щастя, Мегс була не такою мовчазною, і решту чотиримісячного курсу вони вже не розлучалися. Рей стримав посмішку, пригадавши, як непомітно прокрадався з жіночого гуртожитку до власної кімнати о шостій ранку.

— Скільки часу ви вже одружені? — запитала Кейт.

— П'ятнадцять років. Ми розписалися після стажування.

— Але вона більше не працює?

— Коли народився Том, Мегс зробила перерву в роботі, потім з'явилася наша молодша, і вона так і не повернулася, — відповів Рей. — Люсі зараз дев'ять, Том перейшов у середню школу, тож Мегс починає замислюватися про повернення. Вона хоче пройти перепідготовку і навчати.

— Чому вона так надовго залишила роботу?

В очах Кейт читалася непідробна цікавість, і Рей пригадав, що Мегс теж була скептично налаштована в ті дні, коли вони обоє тільки-но починали службу. Щойно сержант Мегс пішла з роботи через вагітність, то сказала Рею, що не розуміє, для чого робити кар'єру, якщо потім збираєшся все кинути.

— Вона хотіла бути вдома, з дітьми, — відповів Рей і відчув докори сумління. Чи справді Мегс цього хотіла? Чи просто вважала, що так буде правильно? Наймати няньку

було дорого, тож те, що Мегс пішла з роботи, видавалося очевидним рішенням, і він знав, що вона хотіла відвезити дітей до школи і забирати їх звідти, бути присутньою на спортивних змаганнях і святах урожаю. Проте Мегс була не менш здібною, а якщо відверто, то, мабуть, навіть кращою від нього.

— Гадаю, якщо одружуєшся з роботою, треба змиритися з її паскудними умовами.

Кейт вимкнула настільну лампу, і на мить вони опинилися в темряві, поки Рей не вийшов у коридор, де автоматично ввімкнулося освітлення.

— Професійний ризик, — погодився він. — А скільки ти зустрічаєшся зі своїм хлопцем?

Вони минули коридор і попрямували до парковки.

— Лише пів року, — відповіла Кейт. — Але для мене це хороший результат, зазвичай я кидаю їх за кілька тижнів. Мама каже, що я надто перебірлива.

— І що з ними не так?

— Та по-різному, — весело відказала вона. — Той мало цікавиться, інший зациклений, той без почуття гумору, інший просто блазень...

— Жорстка критика, — мовив Рей.

— Можливо, — Кейт поморщила ніс. — Але ж це важливо, знайти «того єдиного», хіба ні? Минулого місяця мені виповнилося тридцять, у мене не так багато часу.

Вона не скидалася на тридцятирічну, однак не Рею судити про вік. Дивлячись на себе у дзеркало, він досі бачив там чоловіка, якому за двадцять, попри зморшки на обличчі.

Він поліз у кишеню за ключами.

— Не надто поспішай із сімейним життям. Знаєш, не все так безхмарно, як може здаватися.

— Дякую за пораду, татку.

— Гей, я ще не такий старий!

Кейт засміялася.

— Дякую за допомогу. Побачимося вранці.

Рей усміхнувся до себе, виїжджаючи з-за «Омеги» з розпізнавальними знаками. *Татко*, аякже. От нахаба.

Коли він приїхав додому, Мегс сиділа у вітальні перед телевизором у піжамних штанах та одному зі старих бавовняних светрів, підгорнувши під себе ноги, як дитина. Ведучий служби новин повторював подробиці смертельної ДТП на випадок, якщо хтось із місцевих мешканців прогавив події минулого тижня. Мегс поглянула на Рея і похитала головою.

— Щоразу дивлюся. Бідолашний хлопчик.

Він сів поруч і потягнувся за пультом, щоб вимкнути звук. На екрані з'явилися фото з місця пригоди, і Рей помітив у кадрі власну потилицю, коли вони з Кейт ішли від своєї машини.

— Знаю, — мовив він, обіймаючи дружину. — Але ми знайдемо винуватця.

На екрані великим планом з'явилося обличчя Рея. Він говорив на камеру, а журналіст перебував за кадром.

— Ти справді так думаєш? Є якісь зачіпки?

— Не зовсім, — зітхнув Рей. — Ніхто не бачив, як це сталося, а якщо і бачив, то мовчить, тож ми покладаємося на експертизу та наявну інформацію.

— Може бути, що водій не зрозумів, що накоїв?

Мегс випросталась і повернулася до нього обличчям, нетерпляче заклавши за вухо пасмо волосся. Воно залишалося незмінним з миті їх знайомства: довге, пряме, без гривки, і було таким само темним, як і в нього, тільки без сивини. Невдовзі після народження Люсі Рей спробував відростити бороду, але за три дні передумав, побачивши,

що сивих волосин більше, ніж темних. Тепер він завжди ретельно голився і намагався не зважати на сивину на скронях, яку Мегс називала «благородною».

— Це виключено, — відповів Рей. — Хлопчик упав на капот.

Мегс і оком не змигнула. Емоції на її обличчі, які він помітив, прийшовши додому, поступилися зосередженому виразу, що він добре пам'ятав з тих часів, коли вони працювали в одній зміні.

— До того ж, — вів далі Рей, — авто зупинилося, здало назад і розвернулося. Водій міг не знати, що Джейкоб помер, але не міг не помітити, що збив його.

— Ти відправляв когось перевірити лікарні? — запитала Мегс. — Водій також міг отримати травму і...

Рей усміхнувся.

— Ми цим займемося, обіцяю. — Він підвівся. — Слухай, не зрозумій мене неправильно, але це був довгий день, і зараз я просто хочу випити пива, трохи подивитися телевизор і піти спати.

— Звісно, — з притиском мовила вона. — Ти ж розумієш, старі звички і таке інше.

— Розумію. Ми знайдемо водія, обіцяю. — Він поцілував її у чоло. — Як завжди.

Рей збагнув, що дав Мегс обіцянку, якої не наважився дати матері Джейкоба, оскільки не міг цього гарантувати. «Ми докладемо всіх зусиль», — запевнив він її, сподіваючись, що їхніх зусиль буде досить.

Рей пішов на кухню по випивку. Мегс засмучувало те, що постраждала дитина. Мабуть, розповідати їй подробиці ДТП було не найкращою ідеєю — врешті-решт, йому теж складно стримувати емоції, тож цілком зрозуміло, що Мегс відчуватиме те саме. Надалі він чимдуж намагатиметься тримати все при собі.

Клер Макінтош – авторка світових бестселерів. Протягом дванадцяти років працювала у британській поліції, зокрема у відділі карного розшуку, також очолювала відділ охорони громадського порядку. Залишивши службу 2011 року, вона стала працювати незалежним журналістом і консультантом із соціальних медіа й тепер пише книжки та статті для *The Guardian*, *Good Housekeeping*, *Cotswold Life*. Вона є засновницею літературного фестивалю в Чиппінг-Нортоні.

Трагічна аварія, у якій гине п'ятирічний Джейкоб, докорінно змінює життя багатьох людей, адже причетні до неї їдуть геть, навіть не зупинившись. Так, з місця події можна втекти, але як утекти від минулого? Це питання не дає спокою ні матері загиблого хлопчика, ні винним в аварії, ні поліцейським, що, розпочавши розслідування, кружляють хибними шляхами. Тільки зупинившись і поглянувши минулому в очі, герої роману домагаються того, чого прагнуть: покарання для винних і звільнення від тягара провини для решти.

* * *

Застрашливо, захопливо, щемливо.

Пола Гоукінз,
авторка бестселера «Дівчина у потягу»

Динамічний психологічний трилер...
сповнений сюрпризів і сюжетних колізій.

The Associated Press

ISBN 978-617-17-0286-8

9 786171 702868

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

Vivat
ВИДАВНИЦТВО